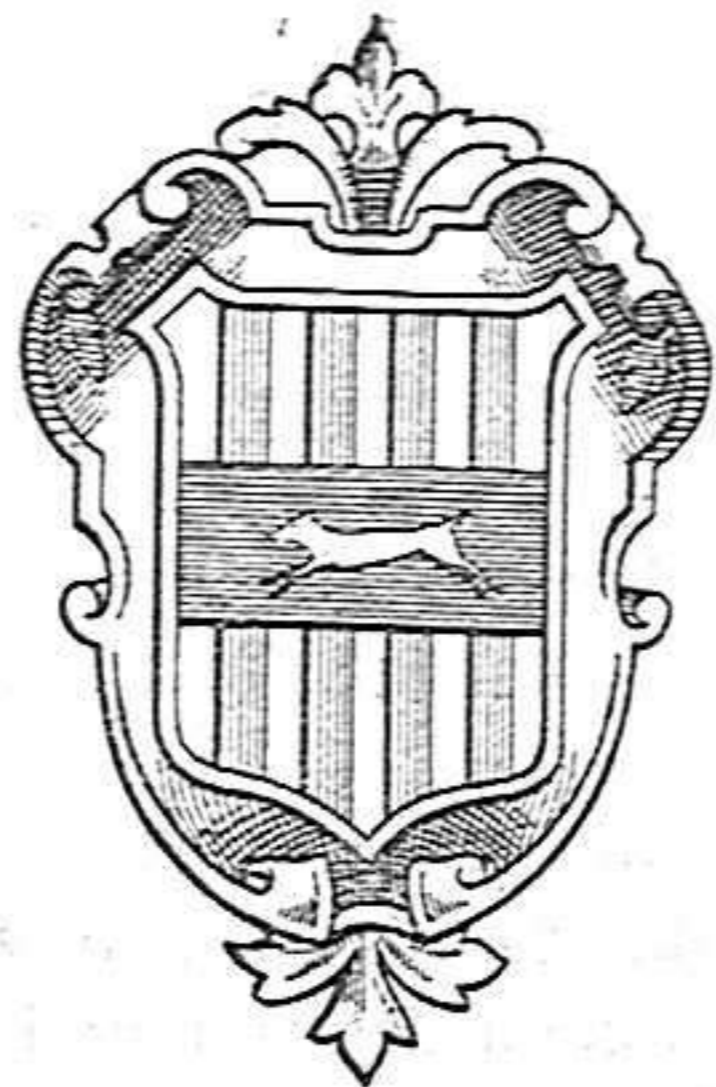

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murtz, 5.--INCA.

Any I

SETMANARI POPULAR
INCA 10 JORIOL 1915

Núm. 28

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

FRUITS DEL XOVINISME

TASCA CLOSA

I arribam, per fi, al epíleg d'aqueixa petita serie d'artícles. Fins ara, havem vist com En Juli Delpont fa càrregs, més o menys definits i clars, a Mn. Alcover. L'escriptor rossellonès va acabar a darreries del janer d'enguany tots els motius de enfadament quantra el nostre Viciari Capítular i tots els mots relativament decents i passables. Des de llavò empra un llenguatge tan lleig i tan groller que mos impedeix ocupar-mos d'aitals escrits.

Bastarà dir qu'el dia 3 de febrer atribueix a Mn. Alcover un enfilai de conceptes ofensius, depressius i sanguinaris quantra la França i fineix tractant-lo d'«alemany-protestant-turc», de «renegat», de «còmplic d'espions alemanys» d'«enverinador públic» d'aquells que cal perseguir com a feres i tancar-los totes les portes...

Més tart, fins i tot s'aprofita de les *normes ortogràfiques* aconsellades p'el Institut d'Estudis Catalans i no acceptades p'els homes de lletres que acaben de fundar l'Acadèmia de la Llengua Catalana, per atacar a Mn. Alcover, de qui afirma que n'és l'únic defensor, al revés de Mn. Costa i Llobera qui segons En Delpont n'és un contrari. Ja no és possible mancar amb més desaprensió a la veritat, puis be sab tot-hom que d'aixó n'haja coneixensa, que Mn. Alcover va manifestar ja des d'un principi sa disconformitat amb qualqu'una de les dites normes, les quals acceptava per a contribuir a l'uniformitat de l'ortografia, i que Mn. Costa mai s'és declarat *anti-normista* ni menys s'ha adherit a l'Acadèmia de la Llengua Catalana en tant mal-hora fundada.

I, considerant que ja havia feta prou desfossa dalt els periòdics rossellonesos, En Juli Delpont se dedicà amb vertader delit al genre epistolar per a bocar-hi tot un femer de paraules gruixades i virulentes. Mostres d'eix istil qu'ara conreva En Delpont, son dues lletres de les quals n'havem noticia i que anaven endressades l'una directament a Mn. Alcover i l'altre an En Pere Antoni Sanxo, quefe del Arxiu historic de Mallorca. Tots els que han tingut el disgust de veure-les o llegir-les les troben farestes, filles d'un hom qu'ha perdut el seny i la brúxula.

**

Cadasquí jutjarà ara d'eix afer segons li dicti el seu enteniment. La nostra tasca és finida.

De tot çò que havem dit i exposat una cosa n'aprenem: què quant un hom fuig de les regions serenes de l'intel·ligència per a discutir i raonar com cal, devenen sos escrits o ses paraules en diatribes violentes i en insultis, que cauen de cop damunt la persona que els ha proferit.

Proclamem, una vegada més, la comunió de tots els homs de lletres, dalt les esferes de l'harmonia esperitual, del respecte mútuo, de la mesura, de la equanimitat...

JOAN ESTELRICH.

CARTA

D'UN SOLDAT DEL MARROC A LA SEVA

DULCINEA DE FOGONS

Estimada Dolorettes:
Aprofito la ocasió per contar quatre cosetes d'amagat del Batalló, i parlar-te d'aquests moros que son tant de mal pelar; d'aquest fet, ni blat-de-moros vui mai més espallonar.

No t'figures, Dolorettes, com mon cor está sofrint per faltar-li... les pessetes qu'em donaves tot sovint i aquells postres qu'a vegades me solies fer tastar; (dolços i admetlles torrades que venes de comprar). ¡Tant qu'amb tú jo hi feia'l maco quan anavem pel carrer! Ni'm faltaba mai tabaco ni un ralot per al café.

Sempre dupto si ets a Espanya puig crec veuret pels recons de la tenda de campanya i en el camp d'operacions, i buscant vaig a tot'hora no cansant-me de mirar, si p.c veure alguna mora qu'amb tú's puga comparar; més sols veig llavis molt grossos, nassos xatos, grosses dents, però no veig els cabells rossos ni aque'l nas rodò que tens.

També anyoro, Dolorettes, el teu garbo en caminar amb les faldilles estretes que pel Març vas estrenar, i el fistó blanc de la hermilla que darrera el coll te surt, i aquell gep de la cotilla, i aquell devantal tan curt, i les teves amoretes quan me deies *noi bufó*. Mai m'en tiren de floretes els quefes del batalló; élls, si acaben la paciència, no s'hi miren al parlar. ¡Que n'hi va de diferència entre tú i el capitá!

Dés que soc a Moreria destinat a guerrear, no faig més, durant el dia, que dormir, seure i cantar tot menjant figues de moro, mores negres de verder i coca de blat-de-moro que s'atura en el guier. No hi ha aquí cap arengada ni coneixen l'estofat i el que menja cansalada ja comet un gros pecat.

Ja suposo que m'anyores amb el el temps que soc aquí, tenint por de que les mores s'enamorin ja! de mi. calma noia'l teu desfici sens portar-lo a tal extrem, que quan surti del *servici* dintre poc ja'm casarem. Per aixó ja se'm figura que vas fent un reconet. Vaja, adeu, Lola, i procura no oblidar al teu

BENET

Per la copia
QUESY

DISCURS LLEGIT PER N'ANDREU CAIMARI
SEMIMARISTA A LA VEL·LADA LITERARIA QUE ES CELEBRÁ EN HONRA DEL
EEAT RAMON LULL.

Senyors:

Quant l'enteniment, llampeguetjant de llum enquesta i escorcolla una idea, i la voluntat és esperonada seguit seguit p'el deliri d'alcançar plenament el seu objecte, quant l'home se deixa empènyer de la fal-

lera de trobar la veritat i de reposar en la bondat, llavors sembla un héroe genial, de sentiments nobles i de cor trempat per la lluita.

Mes quant és la gràcia de Deu que il·lumina les tenebres de la pensa, i inspira i atia el foc de la voluntat, i esclata amb volcàniques flamarades d'amor de Deu, i pasta el cor de l'home amb sentiments divins, oh! llavors, acalau el cap, estam a la presència d'un sant.

I tot això és passat en nostre germà major l'íclit Ramón Lull... Aquest gegant de subtil i excelsa pensa, d'enginy natural incomparable, i de cor trempat d'amor divina, qui crida els amadors i les diu: «*Si voleu foc veniu a mon cor e enceneu vostres lanternes; e si voleu aigua, veniu als meus ulls qui decorren de làgremes e si voleu pensaments d'amor veniu los pendre a mes cogitacions*», aquell gran cor, que era engendrat d'amor, nodrit d'amor, vivint d'amor, venint i anant a amor qui'l vos podria donar a conèixer, flametjant de sublimitats cor-prenidores?

Perque el Beat Ramón Lull no era un home de mitjanies ni de situacions més o manco indecises i boiroses; Ramón donat an el món, galant desenfreït, s'arrosega brutalment dins el pecat; Ramón entregat a Deu, vola a la cucuia de la santetat amb vol encisador.

Per això jo defalleisc davant l'idea de parlar-vos d'Ell com mereix; però si el meu enginy és poc afuat, don gracies a Deu que m'haja concedida una fibra que tremola al vent de les seues glories, i una mica de cor que s'encengui al dolç contacte de tot lo sant i grandios.

Jo us alçaré amb relligiós respecte algunes fulles dels seus llibres que, còme cendre tova que guarda colgada ardenta calivera, encloven i constrenyen el cor vessant i expansiu de Ramón Lull. I si conseguia fer-vos estimar-lo una mica més de lo que l'estimau, omplir haurieu mon cor de gaubança.

No vos parlaré de la noblesa de llinatge de Ramón, ni de la jovintut esburbada, ni de la vida cortisana, còme page del Rei En Jaume, el Conquistador, i còme senescal o majordom del Palau d'En Jaume II, rei de Mallorca, motius per los quals, i anant d'una cort a s'altra va adquirir aqueix coneixement del món i aqueixa distinció i exquisit tractament que'ns encativen, lletgint les seues obres; posem un vel damunt aquell troç de vida d'escàndols i passions desenfreïdes, i obriu els ulls davant Ramón clarificat per la gràcia de la conversió. Jesucrist, crucificat, li apareix cinc vegades, fins que'l fa caure ferit d'amor a sos peus.

Despullat dels bens de la terra com Sant Francesc, deixant l'esposa i fills, brollant dolor i caritat, esperança i devoció, passeja la seua vanitat heroicament humiliada baix d'aspres i grosques vestiments, p'el teatre dels seus pecats antics; i recorr la ciutat còme foll cantant de son amat, sensa haver vergonya de lloar-lo.

El *Libre de Contemplació en Deu*, mos

descriu d'una manera cor-prenidora tota la persona i tot l'ideal del Màrtir de Bugia.

«Aquest llibre, diu l'insigne Doctor Torres i Bages, Bisbe de Vic, és el pou veritable de la doctrina luliana; aquesta obra és entre totes les altres com el sol entre els estels, ja que moltes reben la llum d'ella, i atreu, adelita, il·lumina l'ànima amb un poder misteriós».

I és que en mig d'aquest poema, on pasta amb flexibilitats blanquíssimes la llengua catalana, s'hi veu cosa de primitiu i patriarcal, un cor senzill d'infant, que com una fontana verge rega i prolifica un bosc d'inculta virginitat, on creix l'aspra i revellida olivera, i on pengen ramells de pomes exquisides i sucoses, i on canten l'auba aucells contemplatius...

«No coneix el Beat Ramón Lull, qui no coneix el *Libre de Contemplació*... Hauria bastat aquest per coronar-lo d'immortalitat. «La naturalesa humana i els misteris interiors dels homes, les lluites de la consciència, la llejura i la puresa de l'ànima, pot ser desde Sant Agustí, no havien tengut un artista més admirable...» (Trad. catal.)

Idò bè: en aquest llibre hi trobam escrites les pelegrinacions que feu a peu «portant bordó e esportella» «a Roma a Sant Jaume de Galicia, al Sant Sepulcre e als altres locs on és feta remembrança dais sants apòstols e dels altres sants e santes»; les penitències que feu després de sa conversió: «Dau-me, Sènyer, fortaleza perque pugui en el món sostenir una penitència tan gran com grans son estats mes pecats. Permeteume que de tantes maneres la fassa quantes foren les maneres en que vaig pecar»; l'ideal que va concebre de tot-d'una de morir màrtir p'el Senyor, en profit de la conversió dels infeels perque s'arribàs a l'unitat del humanal llinatge, fent un sol remat baix el suprem Pastor que donà la vida per ses ovelles. Diu: «Tant se perllonga lo dia, Senyer, que jo prena martire per la vostra amor en mig del poble, confessant la santa fe crestiana, que tot u e sent languir e murir de desig e d'enyorament com no son en aquell dia, e que sia en mig del poble turmentat així com leó o altra bestia selvatge que es envoltada de cassadors qui la maten e devoren»; i tement demanar massa honrament a Deu, diu: «al menys vos clam mercè que vos me fassu gràcia com muira ab làgremes e ab plors, desitjós a murir per l'amor de mon Senyor e mon creador e de mon salvador.»

I com convertirà els infeels?..

L'amor en son acte suprem de donar la vida per son Amat, és la força que empeny tota la seua activitat. Vol armes espirituals i materials... i estudia llengües i ciències, i's sent illuminat per fer un llibre lo més bo del món, i entra a les escoles còme deixeble i n surt còme mestre; del lira fundar col·legis de llengües orientals com el que s'alsa a Miramar, d'on surtin estols de folls d'amor per donar a conèixer per tot el món les grandeses i amors de l'Amat; recorr d'un cap a s'altre el món civilisat; va cinc voltes a Roma per tractar amb l'Apostoli

dels seus plans; visita les corts dels reis i les universitats més celebrades per interessar-les en sos bells propòsits; i negocia fer una creuada, desitjant unir totes les ordes militars en una sola, per conquistar Terra Santa i per reduir els infeels si aquests rebutgen les raons necessaries que ell ha excogitades per la conversió a la verdadera fe.

Mirau quin era l'estat del seu coratge respecte d'aquest punt de Terra Santa:

En el *Libre de Filosofia d'amor*, escrit, segons diu ell, «per fer gran bé per manera d'amor, a una beyla selva, devora Paris, espessa d'arbres, e abundosa de fontanes prats e ribatges d'auceyls i de besties» baix el simbolisme de *Amic i d'Amat*, o sia de l'ànima enamorada de Deu i Deu mateix, i amb narracions infantivols i agradoses formada, i d'un alt sentit estètic, reconta la mort que tengué l'amic: «Los donzeyls d'amor portaren l'amic, ençà i enllà» i li mostraren els mals i desonors qui's fan per pecat a l'Amat, i més emmalalifa d'amor, fins que «los donzeyls d'amor portaren l'amic a la terra sancta e al temple de David e de Salomó. Cant l'amic viu la terra sancta e lo temple de David e de Salomó, e membrà la sancta vida dels sants homes que son passats i morts per amor, e le passió de Jesucrist; multiplicà tant son amar, e en son cor suspirs e en sos ulls làgremes e plors, que no ho pogué sostenir ni la doctrina de prudència no li pogué ajudar. E llavors per força d'amor, cridà: Ah! sanctetat! Ah! a! Ah! amor! Ah! amar! Perdona els donzeyls d'amor qui m'han aportat en esta terra per morir. E prengué comiat de mort d'amor e obrí la boca per amor e espirà e morí.»

Amb quin plaer vos parlaria del *Libre de Sancta Maria!* Jo tenc per mi que aixamplarieu àvidament el vostre cor per estar un ratjoli de la tendríssima devoció d'aquell *juglar de Sancta Maria*, qui canta per les corts dels reis i dels barons i per les places i carrers les lloances de Nostra Dona, i plora descolorit i magre, perque en lloc de trobar amadors de Deu i de Nostra Dona, sols troba «un qui alaba son drap, l'altre son ví, l'altre son cavall e son astor e sa llança, e l'altre son fill e la beutat de sa filla, e l'altre sa vinya, e son castell»; vos encisaria el defalliment de Ramón per no abastar a dir tot ço que voldria i escau a Nostra Dona, o s'entusiasma i demana: «E per qual dona son fetes tantes cançons com de nostra Dona? ni per qui son fetes tantes de ymages belles, tantes esgleyes, tants de sermons com per nostra Dona? ni qui és que haja tants bons juglars tants lloadors e servidors com ha nostra Dona?»

Oh! molt serieu marevellats si vos parlàs del *Fèlix de les marevelles del món*, i d'un altre estol de lo més garrut de produccions lulianes on veurieu llampecs del cor incomparable del Beat Ramón. Més el temps mos demana.

Així i tot no puc resistir a la tentació de parlar-vos del *Blanquerna*.

Costat per costat del desig de la conver-

sió del infeels conceb l'idea de renovellament del món, d'aquell sigle epilèptic i des-gavellat, bullint en desigs de plers baixos i insaciabls, o de santedats i penitències sublimes.

Diu l'insigne lulista el malaguanyat Mateu Obrador: «Dins l'abundós esplet de variadíssima producció luliana no's troben pàgines més interessants ni més replenes de color d'època i fesomia local que la d'aquest poema narratiu, on se reconten los fets i pelegrinacions de Blanquerna, fill de Evast i Aloma, i s'hi descriuen els estaments de *matrimoni*, de *religió*, de *prelació* i d'*apostolical estament*. La candorosa fàula, reblida d'alegories i semblances, serveix de motiu o d'argument per exposar-hi tot un pla de millores socials i reformes religioses, inspirades en l'ideal místic de l'autor, qui somniava possible capgirar el món i fer-ne un novell paradís, reduint tots els pobles, rasses i gents a l'unitat de fe cristiana.»

Oh aquell Blanquerna tan ben nodrit que entrà en desig de ser hermità! i passà successivament per tots els estaments, deixant un esclat de bendicions. L'exquisidosa de piazell del quadret de la tentació que la donzella Natana, molt bella e graciosa, feu a Blanquerna, abans d'empendre el romiatge p'el desert, i que aqueix encaminà cap a Deu fins arribar a abadesa reformadora de les dones del monastir, qui la podria ponderar?... L'escena del comiat o despedida que feu Blanquerna de sos pares davant el bosc, qui la vos podrà dir? I aquella bendició que demanà a Deu Evast, son pare, encomenant son bell fill al Fill del Pare celestial, a la regina de cels i terra nostra Dona Sancta Maria, a Sent Miquel, a Abraam, Isaac i Jacob, a sent Joachim e a tots los patriarques, a Sent Pere e Sent Paul e a tots los apòstols, a Sent Llorenç e Sent Vicenç e a tots los màrtirs, a Sent Bernat, Sent Francesc e Sent Domingo, e en les mans d'Elies e de Sent Joan Baptista qui foren ermitans... qui la podria encomiar prou?

Oh! guaitant dins el Blanquerna tendreu una esplendent visió de vida mitgeval, de tenebres i de llum, de taques i claritanes, veureu passar burguesos i menestrals, cavallers i reis, donzells i donzelles, clergues i hermitans, canonges i bisbes, cardenals i apostolis... castells i vilatges, masies i ciutats... i part-damunt, Blanquerna espargint arreu raigs fecondants de santedat i de renovellament social... Dirieu que Ramón Lull, colombrant una ciutat nova, semblança del paradís, hi fa passar un sol novell que fa fugir les feres del pecat dins els caus dels boscatges i fa esclatar una florida de cançons, d'aucells i de flors i d'humanitat unificada i santificada entre els dolços batecs de mística amor i frenesia per l'amat...

Oh! Senyors! Perdonau-me si us molest, parlant com enamorat del Beat Ramón. Ara clouré ma boca.

Ramón no és un somniador teòric... no escriu solsament dins la cel·la; els seus projectes són desplegats i amplificats fora mi-

da, en altres llibres posteriors, escrits en mig dels seus v'atges d'apòstol amb l'entusiasme i la calor del geni que lluita per desfer barreres i ferms que troba a l'entranxa, maldament haja de passar per *fantàstic* i *boig* als ulls de gent peresosa i carnal. Mes arriba l'hora de la saldada. Aquell titànic jornaler de Deu, vellet, barba florida, entra a Bugia per segona volta, predica coratjosament la llei de l'Amat als infeels... i aquells malanats sarraïns amb un fibló de pedres que's finyen de martiri, esclaten com una urna sagrada, aquell còs que bullia d'amor, que romàn vestit de vermell vestiment, el vestiment de l'Amat.

Senyors: Avui que la memoria del Fill major de nostra rassa ha fetes vibrar les fibres més íntimes de nostro cor amb tremolors de patria de germanor i de caritat, i esqueixant l'ignominiós mantell de fills borts hem retornat a besar les mans de ca-l'Àvi, casal i font de nostres grandeses, arribem a s'enfront. Anem amb devot pelegrinatge al seu sepulcre, a rebre la llevor de vida nova que'ns ha de portar a la real visió de Blanquerna, i mullem de tendresa i pietat de germans les despulles «de l'amic mort per son amat e per son amor; amic qui ha amat son amat amb bona gran e durable amor,... fort combatedor e que ha hauda gran discreció e saviesa en amar e honrar son amat... que encercava tot'hora major amor e fugia a menor; amic humil, pascient, leial, ardit, ensenyat, larc, sant e ple de tot be, e que il·lumina molts amadors a honrar e servir son amat e sa amor.»

SECCIÓN DE AGRICULTURA

ESTACIÓN ENOLÓGICA DE FELANITX

Instrucciones prácticas para combatir el PLAMOSPORA VITÍCOLA o MILDEW de la vid.

Las condiciones climatológicas de la presente campaña vitícola han sido y continúan siendo extremadamente favorables al desarrollo del Mildew, habiéndose presentado la invasión de una manera desusada en casi todos los términos municipales de la Isla donde la vid se cultiva, amenazando seriamente la cosecha futura y haciendo temer un agostamiento normal de la madera que ha de dar los brotes en el año próximo. Esta Estación Enológica requiere de todos los viticultores que, percatándose de la importancia del mal se dispongan a combatirlo activamente impidiendo que tome aún mayor incremento.

El sulfato de cobre, remedio clásico contra el Mildew, es preventivo, no curativo; los daños causados en las hojas y, lo que es más grave, en los racimos, no son ya reparables. De ahí la importancia de los sulfatados tempranos.

Donde no haya aparecido la invasión es preciso sulfatar activa e inmediatamente para prevenir el desarrollo de la parásita; en los sitios donde el Mildew ha hecho su aparición con caracteres más o menos graves, es indispensable también intervenir para limitar los daños causados y, en último término, para impedir, que un agostamiento anormal malogre las cosechas sucesivas.

**

Ante la probabilidad de nuevas y próximas

invasiones, convendrá usar los caldos ácidos por hallarse en ellos el cobre bajo forma inmediatamente activa, (en años normales podrá hacerse uso de los caldos neutros ó básicos.

Preparación del caldo bordelés neutro: Para preparar 1 Hl. de caldo bordelés, disuélvase, por una parte, 2 kg. de sulfato de cobre en unos 70 litros de agua. Aparte preparase una lechada de cal grasa apagada recientemente, 1 kg. de cal apagada, por ejemplo, en unos 30 litros de agua. Viértase la disolución cálcica, exenta de grumos e impurezas que podrían obstruir luego los pulverizadores, sobre la disolución de sulfato de cobre. Hágase la mezcla lentamente cuidando de agitar con un palo. Si al principio de la operación sumergimos en el líquido una tira de papel azul de tornasol, cambiará de color pasando de azul a rojo. Si continuamos vertiendo cal sobre el sulfato llegará un momento en que el color rojo volverá otra vez a cambiarse por el azul primitivo. En este momento debe dejarse de verter más cal; agítase la mezcla y sumérjase de nuevo el papel de tornasol: si persiste azul, queda terminada la operación; bastará completar, si hiciera falta, con agua sola, hasta obtener los 100 litros de caldo bordelés.

Puede emplearse como indicador, en lugar del papel tornasol, el fenol-ftaleina, que es blanco con los ácidos virando en rosa en el momento de la neutralización. Este es preferible.

Preparación del caldo bordeles ácido: Preparado el caldo bordelés neutro en la forma indicada, añádanse, por hectólitro, 200 gramos de sulfato de cobre previamente disuelto en unos litros de agua.

**

Estos tratamientos líquidos deben constituir la base de la defensa contra el Mildew sin olvidar los tratamientos complementarios. Consisten éstos en el empleo de los azufres que contienen parte de sulfato de cobre en polvo. *Los azufres sulfatados son muy recomendables contra el MILDEW DEL RACIMO.* Este es mejor penetrado por los polvos que por líquidos. Deben darse dichos azufrados después de las pulverizaciones, enfocando principalmente los racimos.

Observaciones generales: Pulverícense perfectamente las hojas (mejor por ambas caras), los racimos y todas las partes verdes de la cepa. La pulverización debe hacerse finalmente, con lo que se obtiene una mejor repartición del caldo bordelés y una relativa economía de líquido. Protejándose las nuevas hojas con nuevos sulfatados. En tiempo lluvioso no debe vacilarse en cuanto aclara en empezar ó continuar los tratamientos.

Felanitx, Junio de 1915.

EL INGENIERO DIRECTOR,
ARNESTO MESTRE

RETAILL

Les cullites a Castella

Madrid, 4, 12'30 matinalada.

Valladolid.—«El Norte de Castilla» publica una detallada informació sobre els danys causats per les tempestats en les onze províncies castellanes, afirmant que enc que aquells han estat grans la próxima collita serà bona i abundant.

Calcula que la collita serà de 99 mil·lions de «fanegas» de blat, o sigui 15 mil·lions

més que en 1911, que és la millor cullita coneguda fins ara.

Per les dades rebudes, calcula els danys en 50 mil·lions de pessetes entre camps de blat llegums i vinyats.

Termina demanant als poders públics que facilitin llevors als pagesos que han quedat arruinats.

Noves de Mallorca

PALMA

CENTENARI DE RAMON LULL

Se celebrà aquest a nostra Capital amb unes festes tan grandioses, que formaran època dins l'història de nostra terra. Després d'una solemníssima novena, amb sermó, cada dia, per oradors notables, dissapte passat tengué lloc a l'Església de Sant Francesc, la festa principal del Centenari.

A les 7 del matí se celebrà missa de comunió general per tots els terciaris mallorquins, que amb peregrinació acudiren a Palma per visitar el sepulcre del màrtir Ramon Lull.

Predicà un sermó de lo més granat el P. Calpena, vengut apostat de Madrid. Se cantà per l'Orfeó Mallorquí la *Missa Eucarística* d'En Perossi.

Al capvespre, a les 5 i mitja sortí de la Seu una gran manifestació catòlica cap a Sant Francesc. Se componia dels terciaris d'un i altre sexe de tots els pobles, tots els elements oficials de Palma, clero regular i secular, Cabildo i Autoritats. Segons càlculs passa de 10 mil els qui e-hi assistiren.

El Diumenge dia 4 se celebrà la festa del Centenari a la Catedral Basílica. Un cor de més de cent veus cantà magistralment la sublim *Missa Brevis de Palestrina* a quatre veus. El *Credo* era del mateix autor, a sis veus i era de la *Missa del Papa Marcelo*. L'efecte que produí no és per descriure-se. Feu un eloquentíssim penegíric del Beat el notabilíssim orador M. I. Dr. Sancho, Cononge.

Al capvespre a les 6, se beneí amb tota solemnitat sa primera pedra de sa *Cripta* que se té projecte d'aixecar davant l'Altar Major, idea que concebé l'illustre Campins.

Acabada la grandiosa manifestació religiosa del dissapte passat, s'expediren dos telegrams, que foren lletgits a dalt la trona de la Seu; un al Rei Alfons XIII, demanant-li en nom de tots els concurrents: Cabildo, Pàrrocos, Clero secular, regular, Autoritats etz. etz. interposi el seu valiment, per que, seguint l'exemple dels seus antecessors, conseqüesca de la Seu Apostòlica decret aprobatori del culte del Beat segons

expedient que obra en la Curia Romana. S'altre telegrama se dirigí a sa Santitat de Benet XV, renovant-li, amb motiu del Centenari, s'adhesió a sa seva Sagrada persona.

An el Col·legi de la Sapiencia s'obrí, dia 2 del corrent una Exposició de cuadros, llibres i altres objectes Lulians, per donar així a conèixer la gran figura del Beat. En dit Col·legi se celebrà també una vetllada científica-literaria en honor de Lull el diumenge dia 4, a les 7 del vespre. Ocupà la presidència l'illustre Vicari Capitular S. V. Sr. Alcover. Lletgiren treballs l'inquer D. Francesc Garau, minorista i el Sr. Cirer, Col·legials, i els afamats lulistes Mn. Salvador Galmés i Mn. Jaume Borràs.

Acaba de publicar-se elegantement editada a can Amengual i Montaner, la nova obra Luliana que se titula: «Vida compendiosa del Beato Ramon Lull», deguda a la ploma del llicenciat Sr. Galmés.

ECOS DE CA-NOSTRA

SOBRE L'ANYADA.—Cada dia sentim parlar dels danys immensos que feren les darreres calabruixades a Costitx, Jorjets, arribant desde Sansellas fins davers Llubí. An aquesta faixa de terrer el calabruix va ésser tant i tant gros, que arribà havern-hi quatre o cinc pams, tirant a perdre tot l'esplet. Les soques dels arbres quedaren pelades i tronxades i come mossegades de conf per la forta pedregada. El temporal entrà bastant en el terme d'Inca que està an aquella banda quines propietats quedar: n durament castigades. Però de lo que es senten més queixes és de lo xareques que van les vinyes, no solament per aquells llocs que el calabruix ha tomat els berrons dels ceps, sino per tot arreu a causa del mildiu que tant de mal ha fet enguany a Mallorca i en casi tot Espanya. Nostros pagesos no son estats provissors, l'atac del mildiu va ésser gros, i quant s'en han fet càrreg ja no hi ha hagut remei o ha sigut massa tardà.

A altre lloc del present número publicam les instruccions que ha donades sobre això el cap de la Estació Enològica de Felanitx, D. Arnest Mestre.

En provissió a la mala anyada de verema que s'espera, alguns vineters han tancat sos sellers, es a dir, pensen estar el vi per l'any qui vé esperant obtenir bons rendiments.

Amb altres conceptes la cullita no és tant desesperada. Dels grans sembla que n'hi ha de buis i de ratents i es cui molta paia. L'esplet de melles radoleige i en alguns punts la cullita serà orbe. Els aubarcocs estan donant bon rendiment; n'hi ha haguts mo'ts i se paguen de 8 a 10 i fins n'han pagats a 12 pessetes el quintà, si bé les han de cullir grenyals a causa de perdre-se a s'arbre si s'espera la completa madureç. Fiques flors apenes n'hi ha, i ben poques cistelles s'en han presentades a la plassa.

Que Deu mos do la maina!

VAGA DE FUSTERS—Aquesta setmana s'ha celebrat un judici de faltes a cinc vauistes per amenaces an els patrons.

El fet és el següent: Veent e's mestres que seguit eren investits ells o sos esquirols pels vauistes, acudiren al Sr. Bal·le en demanda de justici, aquests oïdes les acusacions donà part al Jutjat de primera instancia de les malifetes dels obrers. Varen ésser processats cinc individus i algun d'ells era acuat per allanament de morada. El jutge instructor després d'un procés bastant voluminós passà la causa al Jutjat Municipal, el qual dimecres tengué la vista, condemnant a tres dels processats a pagar 5 pessetes de multa cada un i les costes.

Ni un comentari.

GIRADA DE CARRO.—Ahir hora-baixa girà un carro per haver pegat a una cantonada del carrer de la Campana, Madò Marg. lida Figuerola que e-hi anava de dins en sa familia, caigüé tant malament que se rompé un bràs i se llastimà la cara en cops i pelades. Els altres vianants no tengueren res de nou.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	90'00	el quintà
B'at	a	25'50	la cortera.
Xexa	a	26'50	id.
Nivada	a	10'00	id.
Id. forastera	a	09'50	id.
Ordi	a	10'50	id.
id. foraster	a	09'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	20'00	id.
id. per bestia	a	19'50	id.
Blat de les Indies	a	17'00	id.
Faols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.

FUNCIONS RELIGIOSES

A Sant Francesc, en obsequi de Sant Vicens de Paül.

Anit, dia 10, entrada de fosca, comensarà la novena, que continuarà els demés vespres, amb meditació cantada per l'Escolania Seràfica i les nines de les costures de la Caridat.

Dia 18, entrada de fosca, Vespres i Completes cantades.

Dia 19, a les 7, Missa de comunió general per les nines, senyores de la conferencia i demés devots del Sant.

A les 9 i mitja, Tercia cantada i Ofici major amb sermó per Mossen Miquel Fuster,

Després, a la Casa-convent, se farà la repartició de prenis a les nines de les costures.

Entrada de fosca, solemne conclusió de la novena de Sant Vicens.

En tots aqueis actes, el poble i les nines, prendran part amb els càntics.

GINCA

Se dessitja vendre, amb conveniencia, cadana de ferro i caixons de zinc, molt bon estat, que han servit per treure aigo a una cini.

An aquesta imprenta en donarán raó.

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas**. Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios | Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.
Puños id, id. a 10 céntimos par.
Camisas de 20 a 40 céntimos según forma

Sucursal en Inca = Sastrería y Camsería de **FLORENCIO PRAT** = Mayor 6, 8, 10 = P. del Sol, 1 y 2.